

llans *Malpartida*, entre ells el més conegut, a Extremadura: *Malpartida de Plasencia*.

El sentit del nostre (i potser el de tots ells) deu haver estat, de primer, població mal atribuïda, donada a tort, en una repartició de senyories, i rectificada després; en el nostre cas, s'hi prestaria la situació del poble, equidistant entre 4 de més importants; o bé es tractaria de quelcom anàleg al que hem suggerit més amunt: sigui al principi de l'article, sigui a propòsit de *Malmercat*, i cf., encara, *Mafet* (supra).

MALPÀS

Poble amb mun., en una alta vall de Ribagorça, uns 10 k. Est del Pont de Suert.

Pron.: *malpàs* oït a Sentís (Casac. 1920), id. 1953 a la Vall de Boí (a Erill i a Cardet, LL. XIII, 161, 170), i en l'enq. de Malpàs 1957 (XIX, 166-7).

MENC. ANT. 1172: MiretS., *Templ.* p. 47); 1173: «in castro *Malpas*» (*Cart. Lavaix*, § 70.7); 1281: cit. junt amb Erill-Castell (CCandi *Mi.Hi.Ca.* II, 52); 1359: *Mal Pas* (*CoDoACA.* XII, 77).

En l'art. *Bompàs* hem vist que el nom antic d'aquest poble rossellonès era *Malpàs*, canviat en *Bompàs* per raó del bon averany; tenim nota incerta que aquest fet també es donà en el cas present; però val a dir que és natural que aquí fos només un intent fútil, perquè el *Malpàs* ribagorçà es troba en els rostos pendents de la gran serra que acaba amb els Pics d'Erta i Cerví: mal pas de veres.

MALREM, *Coll de-*

A la frontera dels Estats, entre l'Alta Garrotxa (te. Beget) Vallespir i la vall de Molló (Camprodon), 1310 alt; coord. 57×88 del m. francès. *Pron.*: *el k.de malrēm*, oït a Molló, 1928, a Beget, 1991 etc. C.A.Torràs *Pir.Cat.* i altres guies. Ja ho veig en un doc de de 1251 (V. l'art. *Camprodon*).

El mot *rem* aquí és variant de *reng* en el sentit de 'renglera o reguera d'herba' o altres plantes (V. aquesta variant de *rengle* en *DECat.* s.v.).

A la costa empordanesa hi ha també collades on els vents semblen formar rengleres d'herba, comparables als rengs que va deixant el dallaire quan dalla. El mot *reng* (*rem*) s'ha aplicat també a rengleres o rams de ruixats quan plou. El Coll de *Malrem* és en altures ben tempestuoses que justifiquen el qualificatiu de *mal*; segons un tipus toponímic que apareix, en formes comparables, en bastants paratges muntanyosos, com les *Comes del Maltemps*, a Talteüll (Rosselló).

Entre els noms de zones toponímiques de substrat aràbic o mossàrab, que només per contaminació catalana semblen formats amb l'adj. *mal*, alguns que ens acontentarem amb aclarir breument.

Valencians. *Les Malacares*, pda. del te. d'Alfara

(XXXIV, 43.14): deu venir de MIRACULUM, plur. -ULA, dit d'un lloc d'on es contaven fets miraculosos, o hi hagué algun oratori o ermita on el sant obrava prodigis; però la *a* inicial invita a creure que vingui d'una pron. morisca (o mossàrab), de la *i* davant *r* (*merakal*, metàt. *melak-* (en vale. vg. *milacre*) i després trasllat morisc de l'accent *mal-akâra*, i *mal-* per l'etim. pop. Cf. *Maiques* (art. supra).

La Malà, pda. en te. de Llombai (XXXI, 162.7) < ar. *al- mâ -l-Lâh* 'l'aigua de Déu' o 'el reg diví' probt. per reducció de *l'Almal-lâ*. *Malmaria*, pda. de Polinyà de Xúquer (XXXI, 70.12) < àr. *mâ-l -mariya* 'l'aigua de la guaita, de la talaia' (veg. mall. *Maria*, vol. I, p. 200) i l'andalús *Almeria*. Etim. més simple que d'una variant del verb àr. *marmar* 'mormolar, enfellonir-se' o del subst. *marmar* 'marbre'.

Entre els cpts. que no hem detallat, com noms d'explicació evident o innecessària, afegim als indicats a dalt, *Malbosc*, *Malcavaller*, *Malconsell*, *Malcuinat*, *Malforat*, *Malbiuern*, *Malherba* (o *Malbeserbes*), *Malapujada*, *Malatosca*, *Malavila*. Altres, com *Malgrat* i *Malavella*, s'estudiaran en articles especials.

MAL- (II)

Noms provinents de NPP germànics de l'arrel MAL- (Först. 1087).

Malards, colònia industrial tèxtil del municipi de Gurb de la Plana (Osona), a la dreta del Ter.

PRON. MOD. *malárs*, oït a Vic i a Gurb per Casacuberta (c. 1920) i per Coromines (x, 62).

Antic NP, com ho seria també, en: *Cal Malard*, a Muncles (Conflent) (XXIV, 11.4); *Prat del Malard* a Orellà (Conflent) (XXIII, 188.11). Del NP germànic MALHARD (Förstemann, 1087).

Ca la Millarda, casa del poble de Tellet (Vallespir) (XXIV, 145.9). Aquest potser de *Mâli-hard*, forma metafònica del mateix MAL-HARD.

Anàlogament pot venir de MALI-, amb la terminació -AND, productiva en onomàstica germànica (59 noms en Först.): *La Malianta* nom d'una font a la Ferrés te. Fontcoberta (Gironès prop de Banyoles) (XLIV, 139). Car és improbable que aquí es relacioni amb *Malea* (V. art. *Malesa*): no existeix un verb català *maliar* derivat de *mal* ni de *malea*, ni els participis terminen en -*anta* sinó en -*ant* (fora d'un ús molt vulgar, impropri per formar NLL) (Cor. ens recorda *Méliande* nom d'un roman francès antic).

El Malaric, masia del terme de Montmany de Puigraciós (Vallès Oriental), que és citada en *Els Sots Feréstecs* de Raimon Casellas (p. 19).

Cal Malric, a Riner de Solsonès (XLVI, 109.35). Formats amb el fecund component germànic